

دیوان رضوان

مولانا سہیل سہیل (رضوان)

پیشکش: سہیل سہیل



پیشکش

فهرست

۱	قصاید
۱۰۱	غزلیات
۲۴۵	قطعات
۲۶۱	ترکب بندها
۲۹۹	مدحیه ها
۳۰۷	مثنوی ها
۴۳۷	رباعیات
۴۷۹	دوبیتی ها
۴۸۷	مفردات
۴۹۱	قالب آزاد

www.ketab.ir

دیباجه

«حاج محمدحسن بیوکی» متخلص به «رضوان» در سال ۱۲۸۸ هـ.ش. در شهر مقدس مشهد متولد شد. در خانواده‌ای متوسط رشد نمود و در سن هفت سالگی پدر خود را از دست داد و تحت سرپرستی برادر بزرگتر خویش قرار گرفت. قرآن را قبل از هفت سالگی در محضر یکی از بانوان مومنه فرا گرفت و در همان ایام با گلستان سعدی، دیوان حافظ و نصاب‌الصبيان در محضر «شیخ احمد کافی» آشنا شد. در هفت سالگی وارد «دبستان ابتدایی ملی» شد و دوره‌ی ابتدایی را با کسب گواهینامه ششم ابتدایی به پایان رساند. با توجه به این که دارای خانواده‌ای مذهبی بودند مدتی در حوزه علمیه مشهد تحصیل علم کرده و زبان عربی را فرا گرفته و پس از چندی حوزه علمیه را ترک نمودند.

قرآن مجید را به‌طور کامل نزد استاد حاج سیدمحمد عرب‌زعفرانی که یکی از اساتید بنام آن زمان بود فرا گرفته و در نهایت تشکیل اولین محفل ترویج کلام‌الله مجید، شاگردان زیادی را تربیت نمودند.

شعر یکی از استعدادهای ذاتی ایشان بوده است که به دلیل علاقه‌ی وافر و مطالعه مداوم آن را بدون استاد فرا گرفتند.

ایشان علاوه بر شاعری یکی از بزرگان نقاشی عصر خود بودند و خط شکسته نستعلیق را در همان دبستان ابتدایی نزد مرحوم «محمدتقی خان کاتب» در آن زمان یکی از استادان بنام بود فرا گرفتند. خط نسخ، ثلث، محقق و کوفی را نیز از استادان بزرگ با ممارست و پیگیری زیاد فرا گرفته و به طوری که در این راه سه استادان زمان خود شدند. ایشان تا آخر عمر در آستان قدس رضوی شاغل بودند و در طول عمر پربرکشان آثار ارزشمندی را در آستان قدس رضوی و در سایر صحن‌های مقدس نظیر شاهچراغ در شیراز، آرمگاه امامزاده محروق نیشابور، آرمگاه باباطاهر عریان در همدان و روزبهان و شاه‌داعی الی‌الله در شیراز، از خود به یادگار گذاشتند و نیز آثار

نفیس فراوان دیگری در سایر اماکن متبرکه داخل و خارج از ایران از ایشان به جای مانده است.

شادروان رضوان در تاریخ ۱۳۶۳/۰۹/۱۰ پس از ۷۵ سال عمر با برکت دعوت حق را لبیک گفتند و در بارگاه ملکوتی امام رضا علیه السلام، در صحن آزادی، بلوک ۳، آرام گرفتند.

پس از وفات پدرم، مجموعه اشعار و آثار ایشان که در تعدادی دفترچه و کاغذهای متفرقه بود جمع آوری نمودم تا به صورت مدون در اختیار اهل علم و فضل و ادب قرار گیرد. در این راستا از زحمات بی شائبه و صادقانه فرزند عزیزم دکتر «فاطمه بیوکی» و همسر ایشان دکتر «ابراهیم امیری» سپاس گزارم که اگر نبود همت و حمایت این دو عزیزان و بی پایان‌ها به سامان نمی‌رسید.

محمد مهدی بیوکی